

Raatte ČTYŘKOLKA

No tak jsem si vypůjčil čtyřkolku, no. Bez dovolení. Tak se poserte.

Čtyřkolka je můj sen. Kdyby to šlo, tak si ji přeju k Ježíšku. Nejlepší modrou, nebo červeno žlutou. Dá se koupit už za čtyřicet tisíc, lepší se sežene za šedesát. Taky by to šlo lacinějc, kdybych si to zajistil v autobazaru. Až budu vydělávat, tak to je první věc, kterou si koupím..

Jednu čtyřkolku jsem si teď půjčil. Akorát že nebyla moje.

U nás je motokářskej klub, jmenuje se Chřestýš. Chlapi si koupili zrušený zahradnictví u kolejí, mají tam klubovnu s barem, zřídili motocyklovou terénní dráhu a scházejí se tam.

V Kohoutově, co má strejc chatu, je hospoda udělaná z bejvalýho kulturáku, je v ní sál a pódium a tam se ti motokáři scházejí, když pořádají větší akce – párty, oslavy něčích narozenin nebo když se vrátí z jízdy. A taky se tam dělají tancovačky nebo rockfesty.

Právě tam takhle duněla tvrdá muzika, před hospodou nikdo, jenom mašiny tam stály nablejskaný a několik čtyřkolek. Kurva, jsou tady tak vopuštěný. Já si na jedny vyjedu. Než si toho kluci všimnou, budu zpátky, nikdo to nepozná. A spotřebu benzínu si stejně nekontrolují, a kdyby jo, tak si budou myslet, že se prve spletli.

Tak jsem si tu krajní vybral, nased' jsem jako závodník, nastartoval a na půl plynu, aby to nebylo moc slyšet, jsem vyjel z řady. A už jsem se změnil na cvičnýho pilota. Vyjel jsem ze vsi, smykem jsem to natáh' na asfaltovou cyklistickou cestu, chvílema jsem musel ject po trávě, protože se mi tam pletli chodci a cyklisti, a namířil jsem to na krásnou silničku ke starý celnici. Silnice je samej stoupák a padák, plno serpentín. Jel jsem jako mistr světa, dlouhý vlasy za mnou vlály, vítr mi profukoval chlupy na nahý hrudi, protože jsem měl na sobě jenom starý ustřižený rifle.

Takhle bych jel nejradši pořád. U značky Zollamt jsem ale zastavil, nacouval na lesní cestu a razím zpátky. Super projížďka. Káru vrátím a nikdo si toho nevšimne.

Jenže si všiml.

Když jsem zatočil ke kohoutovský hospodě, už tam čekali kluci. Hudba nehrála a všichni byli venku. Zaparkoval jsem a přemejšlim, jestli se vytratím nebo začnu něco vysvětlovat.

„Tak mladej se svez'. Jo? A na cizí mašině. Jo? Není ti to trochu blbý, vole?“

„Nic jsem s ní neudělal.“

„Jo, neudělal. Já ti za to, frajere, ještě poděkuju, žes mi ji nenaklepal. Ještě ti za to dám finanční odměnu.“

„No to by bodlo.“

„Hele, nech si ty srandičky, krávo, nebo ti rozbiju držku.“

„Tak se neposer. Benzín ti zaplatím.“

„No to bys z toho vyklouznul moc snadno.“

Všim' jsem si, že Patrik, stokilovej chlap, na majitele čtyřkolky mrknul a pak se otočil na mě: „Frajeri, co poruší zákon gangu, si u nás udělají několik koleček na opičí dráze. Chlapi, vemte ho někdo na mašinu a odvezem ho k nám.“

Dva kluci mě chytli, posadili na zadní sedačku jedny motorky, ozvalo se burácení startovaných strojů a vraceli jsme se do města. Jenže jsem teď jel jako zajatec, měl jsem trochu strach a byl jsem zvědavý na tu jejich opičí dráhu.

Když jsme přijeli do zahradnictví, stáhli mě z motorky, spoutali mi ruce a přivázali mě ke sloupku u branky. Otáčel jsem hlavu dozadu, abych viděl, co chystají. Udělali z motorek a čtyřkolek kruh, moh' mít tak deset metrů v průměru. Rozestavili mašiny tak, že se střídala motorka, čtyřkolka. Stálo tam pět čtyřkolek a sedm mašin, takže tři mašiny byly vedle sebe. Potom se tam chvíli domlouvali.

„Tak ho přiveďte.“

Zas přišli dva kluci, odvázáli mě a se spoutanýma rukama mě přivedli do kruhu. Ty krávo, co si to na mě přichystali? Stojím uprostřed kola z mašin, mezi klukama od patnácti do třiceti, jsem skoro nahej, akorát rozdrbaný ustřižený rifle krejou moje tělo.

„Tak hele, mladej, uděláš si deset koleček na týhle překážkový dráze. Poběžíš dokola, každou mašinu přelezeš. Ale protože není tvoje – a aby sis to zase náhodou nesplet' – každýho majitele požádáš o dovolení. A každýho oslovíš jménem. A protože jména neznáš, obejdeš teď kruh, u každé mašiny klekneš, políbíš majitelovi botu a požádáš ho, aby ti řek' svoje jméno nebo přezdívku. A poděkuješ. Tak začni. A pak se dozvíš, co bude dál. A nezapomeň se u každého zahlásit jako zloděj čtyřkolek – Jakub.“

Tak jsem začal.

Vedle každé mašiny jsem kleknul, políbil chlapovi botu a říkám: „Pane, zloděj čtyřkolek, Jakub. Pane, prosím, řekněte mi svoje jméno nebo přezdívku.“

„Patrik, čubko.“

„Děkuju, pane.“

A jdu k další mašině.

„Pane, zloděj čtyřkolek, Jakub. Pane, prosím, řekněte mi svoje jméno nebo přezdívku.“

„Kikin.“

„Dík, pane.“

A další.

„Pane, zloděj čtyřkolek, Jakub. Pane, prosím, řekněte mi svoje jméno nebo přezdívku.“

„Lukys.“

„Děkuju, pane.“

Tak jsem je vobešel všechny.

„Tak mu rozvažte ruce.“

To byla úleva. Kolem zápěstí jsem měl červený pruh. Pálilo to jak čert. Mnul jsem si střídavě obě zápěstí.

A Patrik vysvětluje další úkol: „Přiběhneš k mašině, požádáš majitele o dovolení, že ji chceš přelézt. Když ti to dovolí, začneš přelezát. Přitom dostaneš ránu řemenem.“

Obrátil se ke gangu: „Chlapi, každej si vemte do ruky řemen z kalhot. Chyťte ho za přezku a nepřekládejte ho. Jak vleze Kuba na mašinu, dáte mu jednu pořádnou ránu.“

A teď to začali kluci vylepšovat.

„Ať motorku přeleze a čtyřkolku podleze.“

„Mělo by to bejt na čas a co bude pod limit, dostane na prdel.“

„Ne. Každý bude při přelezání počítat RAZ DVA. Když to Kuba do dvou vteřin nestačí, zastaví se a dostane ránu navíc.“

„Jo, to je dobrý.“

„Dejte mu na to tři vteřiny, chlapi. Za dvě to nemůže stačit.“

„Jen ať kmitá, chlapec.“

„A zuj bufy, Kubo, poběžíš bosej.“

„A bacha, Kuby. Jak si při žádosti o dovolení nevzpomeneš na jméno majitele, musíš ho o ně znova požádat, ale dostaneš za to ránu. Jseš připravenej?“

„Jo.“

„Tak, chlapi, můžem. Kubo, běž!“

Tak jsem vyběh’.

První motorka.

„Pane Patriku, dovolte mi přelézt vaši mašinu.“

„Dovoluje se, sportovče. Raz, dva.“

Skáču přes ni do kotoulu.

Jak ji přelítávám, dopadne mi na záda konec koženého řemene.

A běžím ke druhý motorce.

„Pane Juráši, dovolte mi přelézt vaši motorku.“

„Můžeš, závodníku.“

Zase ji přelítávám při počítání a na rameno jsem chytnul pěknou ránu řemenem.

Další motorka.

„Pane...?“ Kurva, já si nemůžu vzpomenout, jakou má přezdívku.

„Tak co bude?“

„Já si nemůžu vzpomenout.“

„Tak na kolena.“

Spouštím se na zem.

„Pane, prosím, řekněte mi vaši přezdívku.“

„Koňas. Otoč se ke mně zády. A rukama na zem.“

Otočím se, ohýbám hřbet a už se svistem na moje záda dopadá řemen. Otáčím se zas k němu.

„Pane Koňas, ...“

„Můžeš si stoupnout.“

„Pane Koňas, dovolte mi přelízt přes vaši motorku.“

„Dovoluju.“

Během dvou vteřin ji přelítnu a chytnu pořádnou ránu nad okraj riflí.

Jsem u první čtyřkolky.

„Pane Kikine, dovolte mi podlézt vaši čtyřkolku.“

„Jen si ji podlez, vlasáči. Ale připrav si záda na pořádnou prdu.“

Hrabu se rychle pod káru, zachyt jsem se okrajem riflí za nějaký šroub a nestih’ jsem to za dvě vteřiny. A už se do mých zad zařizla jedna rána a druhá.

„Hele, počkejte. Ať u každý čtyřkolky udělá deset kliků a u mašiny deset dřepů.“

„Dobrý. Kubo, slyšels?“

„Jo.“

„Tak pokračuj.“

Tak vyrážím k dalšímu stanovišti.

„Kubo, zpět. U čtyřkolky deset kliků.“

„Aha. Sorráč.“

Rychle jich odklikuju deset.

Teď je to zas mašina.

„Pane, Lukys, dovolte mi přelézt vaši mašinu.“

„Povoluju, sokolíku.“

Už jsem nějaký pomalej. Zase jsem to nestih’ za dvě vteřiny a schytl jsem dvě rány přes prdel.

„Zastav.“

Do prdele, zas to chce někdo vylepšovat.

„Ať na každý motorce udělá stojku.“

„Jasný. Kubo, běž.“

„Čekej. Neudělal u mašiny dřepy.“

Tak zas rychle oddřepuju a letím dál.

Čtyřkolka.

„Pane Čáro, dovolte mi podlézt pod vaší čtyřkolkou.“

„Můžeš, prde.“ A švihanec.

Deset kliků.

Motorka.

„Pane Černý, můžu přelézt vaši motorku?“

„Můžeš, ale připrav se.“

Lezu na motorku, na sedadle dělám stojku a on toho využil a švihnul mě přes prsa. A zas.

„Jauvajs.“

„Neječ tu a padej dál.“

Skočím ze sedadla a dělám deset dřepů. To už jich je dvacet. Starý rifle mi na prdeli ruply. Ani jsem se nekouknul, jak velká díra se udělala. Já pod těma riflema nemám slipy. Chlapi se začli smát. Tak jsem viděl, že je díra asi dost velká.

„Aby ti při cvičení nevypadla prdel, Kubo.“

„Hele, chceš si to zašít, nebo zalepit flastrem na duše? Ale musel bys v běhu.“

„Kubo, ty se vopaluješ na Adama, že ta tvá prdelka není bílá?“

„Škoda, že tu dneska nejsou žádný ženský. Ještě by si ňákou sved, krasavče.“

„Co ženská? Víš, Kubo, že bych si docela sám dal říct.“

„Hele, teď ho nesváděj, má toho ještě dost odběhat.“

Čtyřkolka. Na týhle jsem se svez´.

„Pane Draku, dovolte mi podlézt pod vaší čtyřkolkou.“

„Jen lez, žížalo. A neumaž si břicho.“

Lezu pod ní, zachytnu o něco a jak se deru ven, nohavice se trhá až na konec. Když klikuju, je mi vidět celá levá pŕlka a noha. Cáry visí k zemi. Chytnu obě rány zrovna na nahou pŕlku prdele.

Běžím dál. Motorka.

„Pane Mandáku, dovolte mi přelízt vaši mašinu.“

„Jdi do toho, borečku.“

Přelezu ji. Udělám stojku. Chytnu ránu přes břicho. Skočím dolů. Deset dřepů. Nestih jsem to v limitu, tak ještě jeden švihanec přes ramena.

„Pane Tarzy, dovolte mi podlízt vaši čtyřkolkou.“

„Máš to volný, Kubane.“

Podležám, zas jsem tam nechal kus těch riflí, chytil jsem dvě rány na prdel.

Deset kliků.

„Pane policajte, dovolte mi přelézt přes vaši motorku.“

„Já sice nejsem policajt, ale беру to oslovení a dávám ti svolení, kulturisto.“

Přeležám, jedna rána, stojka, druhá rána – přes ptáka, i když to asi nebylo úmyslný, svalím se z motorky, jednou rukou si hladím koule a dřepuju.

„Pane Letící oblaku, dovolte mi podlízt pod vaší károu.“

„Jen lez, Padající mraku.“

Dvě rány, deset kliků.

Konec prvního kola.

„Ty jsi nějakej uhnanej, sportovče. Ještě tě čeká devět koleček. Abychom nemuseli volat záchranku na konci.“

„Já radši zavolám rovnou pohřebáka, ne?“

„Chlapi, uděláme dobrej skutek. Snížíme mu to na tři kolečka. Co vy na to? Tak schváleno. Kubo, druhý kolo. A běž.“

„Makej.“

„Kurva, Kubo, makej, takhle budeš poslední.“

„Kubo, aspoň čtvrtý místo.“

Než jsem udělal druhý kolo, z riflí zbyl jen pruh v pase, jedna zadní kapsa a zapnutej zip. Záda jsem měl červený, už byly vidět široký fialový pruhy, jak jsem se prohlídnul v zrcátku motorky před třetím okruhem. Tělo jsem měl otlučený od přeskakování, přelejzání a dopadů na písek. Nohy zdobilo několik odřenin a modřin. Na levý ruce mi natýkaly dva prsty.

„Chlape, u motorky se dělají dřepy, ne kliky. Zpět a deset dřepů.“ Nechali mě udělat špatný trestný cviky a pak mě donutili udělat znova ty správný. Už jsem plival krev. Nevěděl jsem, jestli podlejzám nebo přelejzám. Rány jen pršely.

„Kubo, zpět. Deset kliků.“

„Kdo bude dělat na mý mašině stojku? Já?“

Po třetím kole jsem zůstal ležet na břiše, dejchal jsem jak astmatik, před očima se mi dělaly černý kola.

Pomalu jsem se vzpamatoval.

Kluci a chlapi stáli kolem.

„Tady máš, Kubo, kombinézu, abys nešel domu nahej. Ještě by si lidi mysleli, že jsme tě tu vojížděli.“

„Umejt se můžeš na hajzlu. Je tam umyvadlo.“

Tak jsem se dal trošku dohromady.

Když jsem vylez' z klubovny, otočil se na mě Patrik: „Tak hele, Kubíku, vode dneška sem máš volnej přístup. Když si řekneš, tak ti i nějakou káru půjčme na svezení. Ale řekneš si, ne že ji zas někomu votočíš. A až si nějakou mašinu pořídíš, tak můžeš jezdit s náma. Bereš?“

„Jasně že beru, šéfe.“

„Hele a v autobazaru u benzínky má dvě čtyřkolky. A docela levný. Možná že by ti ji dal na splátky. Stav se tam, jestli chceš.“

„Jseš dobrej borec, Kubo. Nevím, jestli by tu opičárnu někdo z nás zvládnul líp.“

„Fakt, Jakube. Docela jsem ti fandil. Ani to nebylo jako trest, ale jako zkouška na přijetí do gangu.“

Ted' mi začli všichni podávat ruce a poplácávat mě po zádech.

A kurva, mně zrovna spadlo nějaký smetí do voka, musel jsem si to utřít.

„Nebřeč, chlape. Čus.“

„Já nebrečím, chlapi. Čus.“

A vydal jsem se v půjčený kombinéze domů.

raatte@centrum.cz

www.spankboy.cz